

ג א מיי פ"א מהלכות
שמיטה הלכה יד סמג
עשין סג טו"ט ע"ד פ"ו
סעיף א:
גא ב מיי פ"ד מהלכות
מאכלות אסורות
הלכה כב ופ"ד מהל'
אסורי מצות הלכה א ב:
גב ג מיי פ"י מהל' זרק
ממון הלכה ב והלכה
יג:

היבא דברק צור בו' אע"ג דשמיטה בצור כשירה מכל מקום
כיון דהך שמיטה כעין סקילה אסרה תורה ומשני אטו
סכין כמיזבדה ולא אחיז צור אלא מריבויא כך הוא עיקר שמיטה
בצור אפילו לשחוט לכתחילה כמו בסכין ולפיכך אין לחלק כלל בין
צור לסכין ובדין הוא דליבעי לאחויי
ברייתא דבכל שוחטין בין בצור בין
בקרומית כו' (חולין דף טו:) דמשמע
לכתחילה אלא לניחא ליה להביא
המשנה ומ"מ סמין אצרייתא דשריא
אפילו לכתחילה ובהאי מקדש (קדושין
דף טו:) מיימי הצרייתא אהך מילתא
גופה: **נפקא** אהו מאת בשרו.
משמע דרבי יוסי הגלילי דריש
אתין דאיהו דריש לקמן נקי מדמי
ולדות ומינה דבפרק המקשה (חולין
דף ע: ושם) גבי הא דמתן רבי יוסי
הגלילי אומר בטמאה טמא כטהורה
טהור דריש מהלכי כפיס צמיה
טמאתי לך ופריך קלוטה צמעי
קלוטה ליטמא דמהלכי ד' (ע' במהלכין
ד' היא ומאי קשה הא קמי בטמאה
טמא והאי בטמאה הוא דרבי יוסי
הגלילי וכיון דדריש אתין ע"כ כר"ש
ס"ל דאוסר גמל צמעי פרה כדמוכח
בפ"ק דבכורות (ד' ו: דמאן דשרי
לא דריש אתין וי"ל דבחולין פריך
מקלוט שראשו ורובו דומה לאמו
דמורה ר"ש דשרי כדמוכח פרק קמא
דבכורות (סג) א"ג רואה לישב דברי
רבי יוסי הגלילי דבחולין אפילו
לרבנן דבכורות: **ביון** שהגיע
א"ת ה' אלהיך תירא פירש. אע"ג
דבפ"ק דקדושין (ד' ז: דריש נאמר
איס אמנו ואזינו תיראו ונאמר את
ה' אלהיך תירא השוה הכתוב מורא
אז ואם למורא שמים לא הוה נוחא
ליה למדרשה לאוקמי לעשה יתירא:
לרבות ת"ח. וא"ת מפני שיבה
תקום למה לי תיפוק ליה מהכא וי"ל
דהכא ברב מובהק כדתנן (צבות פ"ד
משנה י"ג) מורא רבך כמורא שמים
או ברב מופלג דהוי כעין רבו:
נקי מחצי בופר. לא בעי למימר
נקי מדמי ולדות כרבי יוסי

היבא דברק צור ושהט בו דעבריה כעין
סקילה אבל היבא דשחטיה בסכין לא אמרי
אטו סכין כתיבא באורייתא והתנן (א"ט השוחט
במגל יד בצור ובקנה שחיטתו כשירה
והשתא דנפקא ליה איסור אכילה ואיסור
הנאה מלא יאכל את בשרו בעל השור נקי
למה לי בלהנאת עורו דסקלא דעתך אמינא
בשרו הוא דאסור בהנאה אבל עורו גשתי
בהנאה קמשמע לן בעל השור נקי ולהנך
תנאי דמפקי ליה להאי בעל השור נקי
לדרשה אחרינא (ב"ב בעינן למימר קמן) הנאת
עורו מנא אהו נפקא אהו מאת בשרו את
הטפל לבשרו מאי גיהו עורו והאי תנא (א"ט את
לא דריש ברתניא) שמעון העמסוני ואמרי
לה נחמיה העמסוני היה דורש כל אתין
שבתורה כיון שהגיע ללאת ה' אלהיך תירא
פירש אמרו לו תלמידיו רבי כל אתין שדרשת
מה תהא עליהן אמר להם בשם שקבלתי
שכר על הדרישה כך קבלתי שכר על
הפרישה עד שבא ר' עקיבא ולימד את ה'
ובעל השור נקי רבי אליעזר אומר נקי מחצי
כופר אמר לו ר' עקיבא והלא הוא עצמו אין
משתלם אלא מגופו הביאהו לבית דין וישלם
לך אמר לו רבי אליעזר כך אני בעיניך שדיני
בזה שחייב מיתה אין דיני אלא כשהמית את
האדם על פי עד אחד או על פי בעלים על
פי בעלים מודה בקנס הוא קסבר (כופרא כפרה תניא אידיך אמר לו רבי
אליעזר עקיבא כך אני בעיניך שדיני בזה שחייב מיתה אין דיני אלא במתכוון
להרוג את הבהמה והרג את האדם למצריי) והרג ישראל לנפלים והרג בן
קיימא (ה' אמר ליה ברישא רב כהנא משמיה דרבא אמר מתכוון אמר ליה
ברישא רב טביומי משמיה דרבא אמר המית אמר ליה ברישא רב כהנא
משמיה דרבא אמר מתכוון אמר ליה ברישא משל לצייד ששולה דגים מן הים
משבחה

א חולין טו: קדושין טו:
ע"ש, ט' רש"י, א (פסחים
כב: ו"ט) ד' קדושין טו:
בכורות ו: ע"ש פסחים כב:
וישי מגינה יב, א) ס (לעיל
מ"ג, ו) (בב"א: לגלילי,
ו) (שמות כ"א, ח) (ד"ה
קלוטן, ט) ר"מ, ו) (ע"י
מוס' ממוות יא: ד"ה
ור"ש, ט) גי ר"מ דנמועה,
ט (ד"ה על,

תורה אור השלם
1. את יי אלהיך תירא
ואתו תעבד ובשמו
תשבע: דברים ו יג

גליון הש"ס
גמ' די אמר ליה ברישא.
כעין זה מה דף יג ע"א:
תוס' ד"ה נפקא בו' א'
גמ' רוצה ליישב. כעין זה
ע"י לקמן מן ע"א בתוס'
ד"ה מלי טעמא גופה
וכו':

מוסף רש"י

היבא דברק צור ושחט
בו. דסקילה היא, דמנבלה
לא מלי נפיק דלאו נבלה
היא, אכל שמיטה סכין
לא (קדושין נו:), אטו
סכין כתיבא באורייתא.
אכל שמיטה, וכיון דהכי
הוא כי שחטו נמי נזרו
לאו סקילה היא אלא
שמיטה, ואפק לך הכתוב
בשרו הוא הדין סכין
(שם), במגל יד. רש"י א"ט
בלע"ז ויש לה שתי פיות
האחת חלקה כספין והאחת
יש לה פנימות (חולין
טו:), את לא דריש.
לתיבא דסבר לה משמעון
העמסוני (פסחים כב:)
שפירש מלוקטן (קדושין
נב:), היה דורש כל
אתין שבתורה. לתיבא
(שם), כיון שהגיע לאת
ה' אלהיך תירא. אמר
מה אכנה לרע עמו,
פירש. מכילן וחור בו
מכל ריבויין שדרג, דמנהא
לאו לרביי אמת טולחו נמי
לאו לרביי אמו (פסחים
כב:), פירש מכל דרשות
שדרג, דכל אתין בלון
לרבות חיה אין מה לרבות
בו (בבב"א ו:), שירא
לרבות אום דבר להשוותו
למורא המקום (קדושין נב:),
לרבות תלמידי חכמים.
שיהא מורא רבך כמורא
שמים (פסחים כב:), נקי
מחצי כופר. שאל הרב
את האדם נקי מחצי כופר,
ואע"ג דמועד משלם כופר
שלא לא אמרין תם ויטל
חיי כופר כי היכי דגבי
מוקין משלם חיי מוק
(קדושין נו: ובע"ז פסחים
כב: ובתובות מא:), כופרא
כפרה. לכפר על זה שהרג
שורו את האדם (מכות ב:),

רבינו הגנאל
אין דיני אלא כשהמית
[את האדם] על פי עד אחד
או על פי בעלים, וקסבר
כופרא כפרה.